

Αλεξάνδρα Πολιτάκη

Με εντυπωσιάζει πάντα η ανοησία! Πάντα μα πάντα! Με εντυπωσιάζει ως μέγεθος, αλλά και στη μεταμορφωτική της διάσταση. Με εντυπωσιάζει πως μεταμορφώνεται σε βαρύγδουπο λόγο, πως εισχωρεί σε ερμηνείες, πως αποκτά ηχηρή έκφραση. Πως τελικά με μια πρώτη ματιά σου φαίνεται κάτι άλλο πέρα από ανοησία. Ναι το ομολογώ, αυτή η μεταμορφωτική διάσταση της ανοησίας με εντυπωσίαζε πάντα. Αλλά και η άλλη.

Εκείνη η βαριά, απροκάλυπτη, ογκώδης ανοησία. Και είτε στη μία της διάσταση είτε στην άλλη, με εντυπωσιάζει ότι η ανοησία φέρει και μια γενίκευση, φτιάχνει έναν “κανόνα”, έναν θέσφατο λόγο για να πείσει πιστούς και απίστευτους ότι αυτό που λέει είναι όχι μόνο σωστό - αυτό σπανίως είναι ζητούμενο - αλλά κυρίως σοβαρό. Κι ύστερα είναι και το άλλο: αμβλύνοντάς σου όλα τα κριτήρια σε καθοδηγεί σε μια καθήλωση σκέψης, σε μια αδιαμαρτύρητη δεκτικότητα των πάντων. Ναι, η ανοησία πάντα με εντυπωσιάζει.

Σκέφτηκα πολύ πριν γράψω. Πολύ πριν δώσω χρόνο σε ένα ανόητο κείμενο που προσπαθεί να περάσει για σοβαρό ξεγελώντας όσους μπορεί. Σκέφτηκα πόσο απελπισμένος για δημοσιότητα και δημόσιο ενδιαφέρον πρέπει να είναι κάποιος για να επιζητεί την προσοχή γράφοντας κάτι που στην καλύτερη περίπτωση θα χαρακτηριστεί ανοησία και στη χειρότερη πρόκληση. Αλλά η πρόκληση έχει κάτι το αδυσώπητα αυθεντικό και ανένδοτο που αυτό το μίζερο κείμενο δεν μπορεί ούτε να διεκδικήσει. Σκέφτηκα επίσης, ότι δεν φτάνει ένα παρελθόν χρειάζεται πάντα κι ένα παρόν, ιδίως αν πρόκειται να κυκλοφορήσεις το νέο σου βιβλίο σ'έναν μήνα. Και τέλος σκέφτηκα πως είναι να ξεπλένεις με αυτόν τον λίγο ιστορικό, λίγο χαωτικό, αλλά οπωσδήποτε σικ τρόπο, τη Χρυσή Αυγή και τη δράση της.

Διαβάζω το κείμενο της Σώτη Τριανταφύλλου Αντιφασίστες (ή ο μονοδιάστατος άνθρωπος). Έχω ξεπεράσει προ πολλού την επισήμανση ότι λέει πολλά το που δημοσιεύεις τα γραπτά σου, που επιλέγεις να δημοσιοποιήσεις τις σκέψεις, τις ιδέες και τις απόψεις σου. Δεν είναι πλέον θέμα για μένα. Διαβάζω λοιπόν το κείμενο. Μια ανοησία από την αρχή ως το τέλος. Μία κλασική περίπτωση ανοησίας με υπογραφή, που κάνει τους αναγνώστες να θαυμάζουν την προσέγγιση, την εμβάθυνση, τη συμπύκνωση τέτοιων νοημάτων και ερμηνειών στον περιορισμένο αριθμό των λέξεων. Μα τι απίστευτη μπουρδολογία! Λίγα ιστορικά από δω, λίγες παλιές, γνωστές απόψεις από 'κει, πολυκαιριασμένα αναμασήματα, αστοχίες που ούτε πρωτοετής φοιτητής των Πολιτικών Επιστημών δεν θα έκανε. Όλα ως βαθυστόχαστες και υψηλές συλλήψεις απρόσιτες και ανέγγιχτες για τους απλούς κοινούς νόες! Κι αυτό το

αλλαλούμ σερβιρισμένο μέσα σε τόνους βεβαιότητας.

Για να μας πει τελικά τι? Ότι πράγματι, “στο ελληνικό κοινοβούλιο εκπροσωπείται φασιστική ή νεοναζιστική ομάδα – αλλά η αντιμετώπισή της δεν απαιτεί «αντιφασιστικό» αγώνα, απαιτεί εφαρμογή των νόμων του ποινικού δικαίου” και ότι “Ο αντιφασισμός, ως κίνημα και ως ιδεολογία που εμψυχώνει το κίνημα, αποτελεί έκφραση φόβου μπροστά σε φασιστική απειλή” και μερικά τέτοια ωραία ακόμα.

Δεν θα σταθώ σε τίποτα από όσα το κείμενο γράφει. Δεν θα έγραφα και τίποτα. Ένα ανόητο κείμενο είναι και αν αποτελεί κομμάτι της προσπάθειας που γίνεται συστηματικά πλέον από το life style να ξεπλυθεί η Χρυσή Αυγή και η δράση της, θα κριθεί από όσους καταλαβαίνουν τι διαβάζουν. Θυμάμαι όμως όταν έγραφα πριν δύο χρόνια σε αμερικάνικα έντυπα για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Τότε κανείς δεν φανταζόταν ότι θα ακολουθούσαν όσα ακολούθησαν της δολοφονίας και της εξέλιξης της δίκης και παρόλα αυτά όλοι καταλάβαμε ότι ο αγώνας που πρέπει να δοθεί αντιφασιστικός είναι.

Το αντιφασιστικό κίνημα δεν είναι μια έκφραση φόβου μπροστά στη φασιστική απειλή αγαπητή. Δεν αντιλέγω ότι έτσι ακόμα μπορεί να φαντάζει στο μυαλό σας και στις συζητήσεις σας, αλλά πρόκειται πλέον για μία τόσο ανούσια θέση για την Ελλάδα που σήμερα ζούμε και υπάρχουμε και δρούμε. Όχι αγαπητή, δεν αυτοχαρακτηριζόμαστε αντιφασίστες επειδή βλέπουμε παντού φασίστες, ούτε αντιρατσιστές επειδή βλέπουμε παντού ρατσιστές, ούτε φεμινιστές επειδή βλέπουμε παντού φαλλοκράτες υπακούοντας στις ανάγκες της προπαγάνδας. Σε αυτή τη χώρα μαζί με άλλους ζούμε και υπάρχουμε.

Αλήθεια εσείς σε ποια Ελλάδα ζείτε και υπάρχετε αγαπητή, σε ποια εποχή, σε ποιον χωροχρόνο? Γιατί ενδέχεται τα όσα συμβαίνουν να σας έχουν αφήσει σ’ ένα πάρα πολύ μακρινό παρελθόν.

Και είναι πιθανό να είχε δίκιο ο Μωριακ όταν είπε, πες μου τι διαβάζεις να σου πω ποιος είσαι. Αυτό είναι αρκετά σωστό, αλλά θα σε γνώριζα καλύτερα αν μου έλεγες τι ξαναδιαβάζεις, αλλά εγώ θα συμπλήρωνα πες μου και τι δεν ξαναδιαβάζεις.

πηγή: **Μύθος το ... ξύπνημα**